

med bestemmelsen.

4. Det anføres, at som »bemærkningerne er formuleret, vil rådgivning om HIV-test fremover også indebære, at vi som rådgivere skal gøre radsøgende opmærksom på risikoen for kriminalisering.«

I lovforslagets bemærkninger side 5, venstre spalte, 2. nye afsnit, anføres bl.a., at det er en betingelse for strafansvar, at gerningsmanden skal vide eller anse det for overvejende sandsynligt (sandsynlighedsforsæt), at der foreligger en smitterisiko. Er den pågældende testet for HIV-virus og fundet positiv, er denne betingelse selvsagt opfyldt. Selv om dette vil være den typiske situation, er det dog ingen ufravigelig betingelse for strafansvar, at det kan bevises, at der har været foretaget en positiv HIV-test. Også i tilfælde, hvor det på anden måde med den fornødne sikkerhed kan godtgøres, at den pågældende har vidst eller bestemt antaget at være HIV-smittet, kan strafansvar komme på tale.

Selve foretagelsen af en HIV-test er således ingen ufravigelig betingelse for, at en person kan dømmes for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse.

Spørgsmål nr. 10:

»Hvad er ministerens kommentar til vedlagte artikel fra Morgenavisen Jyllands-Posten den 17. maj 1994: »HIV-lov kan blive dyr for staten« specielt med hensyn til omfanget og størrelsen af kommende erstatningskrav.«

Svar:

I artiklen i Jyllands-Posten omtales dele af en redegørelse, som professor Gorm Toftegaard Nielsen har afgivet til AIDS INFO.

Justitsministeriet kan om denne redegørelse henvise til besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål af 17. maj 1994 (L 255 – bilag 16), hvor spørgsmålet om erstatning er omtalt i pkt. 7.

Spørgsmål nr. 12:

»Har lovforslaget været til høring hos f.eks. domstolene, anklagemyndigheden og forsvarerne, og vil ministeren fremsende høringssvarene?«

Svar:

Lovforslaget har ikke været sendt til høring.

Spørgsmål nr. 13:

»Er det udtryk for en generel holdning i kriminalpolitikken, at regeringen ønsker at udvide området for strafbare handlinger?«

Svar:

Regeringen ønsker ikke generelt en øget kriminalisering. Baggrunden for lovforslaget er således navnlig, at det kan forekomme støden for retsbevidstheden, hvis en person, der er klar over at være smittet med HIV-virus, har samleje med eller på anden måde hensynsløst udsætter andre for smitten uden at søge at beskytte de pågældende eller at gøre dem bekendt med smitterisikoen.

Spørgsmål nr. 14:

»Hvorfor er det så vigtigt for regeringen at gennemføre et lovforslag, uden at Retsudvalget får mulighed for en grundig behandling, og vil ministeren være indstillet på at udsætte lovforslaget for dels at afvente høringssvar fra de sædvanligvis hørte instanser og tillige fra de grupper af rådgivere og patienter, der er berørt af forslaget?«

Svar:

Som anført i min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål nr. 7 (L 255 – bilag 10) og 11 (L 255 – bilag 20) er der efter min opfattelse ikke fremkommet indsigelser mod lovforslaget, der kan begrunde, at forslaget ikke vedtages. Forslagets indhold er desuden velkendt, og der er indkommet bemærkninger fra mange af de grupper, der kan tænkes berørt af lovforslaget. Jeg finder derfor ikke grundlag for at udsætte lovforslaget til høring.

Lovforslaget er efter min opfattelse udtryk for, at vi tilvejebringer en retstilstand, der svarer til den, vi indtil Højesterets dom troede var gældende.

Spørgsmål nr. 15:

»Hvorledes er lægers tavshedspligt forenelig med den omstændighed, at anklagemyndigheden for at bevise forsæt skal kunne bevise, at den sigtede er bekendt med, at han er HIV-smittet og derfor nødvendigvis må kunne fremlægge lægejournal i retten?«